

NICOLAE IONEL

LĂUNTRUL LUMINII

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
Iași, 2012

CUPRINS

CUVÎNTUL

I. Cum sufletul nu-i adevăr decît în duh.....	7
II. M-a viscolit din cer o fulguranță	8
III. În psalmu-acesta-s înțeles de vînt.....	9
IV. N-am existat nainte de-a chema.....	10
V. Tu mă vorbești în Tine adevăr.....	11
VI. Trăiesc în Cel Ce-Și este viață Sie	12
VII. Tot ce mai sunt vorbește-acum din Tine	13
VIII. Sub sonurile pămînteștii-evlavii	14
IX. Tu, pogorît în trup exterior.....	15
X. Cuvinte ne vin din cele ce sînt.....	16
XI. Cum adevărul nu-i decît prezență.....	17
XII. Textura lumii, textul, apantisma.....	18
XIII. Se iconesc cuvinte ce nu mai vin	19
XIV. Materia-i vibrație, deci cuvînt	20
XV. Lumea din vremi în clipă stă,-n suflare.....	21
XVI. Nu rugăciunea se preface-n trup	22
XVII. Cum Domnul ține lumea-n fiece	23
XVIII. Privesc ce mă privește și îmi dă.....	23
XIX. Cu ochi jur împrejur și înlăuntru	24

TREIMEA

XX. Lui Însuși doar știut, și într-un alt.....	25
--	----

IISUS

XXI. Cerul devine astăzi transparent.....	33
XXII. Și când zidirea toată va avea	34
XXIII. El a-nviat! El a-implinit textura.....	35
XXIV. Iisus S-a ridicat cu trup la cer.....	36
XXV. O, Viață-a tot ce-i viață, viețuind	37
XXVI. Lumină, care-ascunzi orice lumină	38
XXVII. Lumină luminîndă unde n-o	39
XXVIII. Să Te respir, Iisuse,-n ceru-ntreg	40
XXIX. Cel Ce Te-aduci și Cel Ce este-adus	41

DUHUL SFÎNT

XXX. Te rogi înuntrul meu atît de blînd	45
---	----

MAICA DOMNULUI

XXXI. Pe scara din lăuntru tău venea.....	49
XXXII. O, fericie,-n veci preafericită	50
XXXIII. Cum să mai știu acum ce este-al meu	51
XXXIV. Voiesc cu voia Ta. Și simt cum bate.....	52
XXXV. Ea sta lăuntric înaintea Ta	53
XXXVI. Intră în Sfînta Sfintelor Maria.....	54
XXXVII. Puterea-n Unul s-a făcut Cuvînt.....	55
XXXVIII. Întruchipare-a tot ce-a fost, ce este	56
XXXIX. De unde ți-ai luat, dar, biruința.....	57
XL. Când îngeru-a venit, ea s-adîncise.....	58
XLI. Înuntrul meu, pînă-n genuni astrale	59
XLII. Și îngerul, învîrtejit cu norii	60
XLIII. Venea din înălțimi pe care eu	61
XLIV. Trăindu-ți depărtarea ta de tine.....	62
XLV. Sînt prima bucurie-a lumii! Sînt	63

XLVI. Iubirea ți-a fost toată cunoștință	64
XLVII. Spre capăt ajuns arcul timpului.....	65
XLVIII. Ea I-a dat chip întâi în dorul minții	66
XLIX. Domnu-a fapt om în chipul Său.....	67
L. Doar ea L-a cunoscut cu-adevărat.....	68
LI. În inima mea inimile toate	69
LII. Maică a tot ce fi-va să lumine	70
LIII. Iubirea ta e-a tot ce e iubire	71
LIV. Știută-n gând, ea-i de neconceput.....	72
LV. Maică-a durerii și a cunoștinței.....	73
LVI. Atom cu-atom Iisus și gând cu gând.....	74
LVII. Ești chipul vieții noastre. Sîngele	75
LVIII. Suntem cu toți materie stelară.....	76
LIX. Iubirea ta, Curată, e lumină.....	77
LX. Ești pură frumusețe. Doar substanță.....	78
LXI. Așa cum o fecioară,-o creatură.....	79
LXII. Tu, ce-ai purtat pe Cel Ce poartă cerul.....	80
LXIII. Apele toate-n mine-acum să plîngă.....	81
LXIV. Tu zaci pe lemn cu mîinile străpunse	82
LXV. O, de-ar ajunge lacrimile mele.....	83
LXVI. De ce nu mi se frînge pieptu-odată	84
LXVII. Cum de ești mort acum și fără chip	85
LXVIII. Cînd am să Te mai văd, lumina mea	86
LXIX. Erai ca florile. Ca zorii. Cum va fi.....	87
LXX. Erai aura lumii. Lamura	88
LXXI. E-atîta pace-n mine, că-aș putea.....	89
LXXII. Într-un departe-a tot ce mai pot fi	90
LXXIII. Cînd ruga toată, de la cetele.....	91
LXXIV. Pe toată veșnicia vecilor	92

ÎNGERUL PĂZITOR

LXXV. Cum, ultim adevăr, suflări divine.....	95
LXXVI. Nadirul tău adîncul meu l-înfăță	96
LXXVII. Ce e departe-n tine mi-e lăuntru.....	97
LXXVIII. Înaltul tău adînc mi-e prin ființă	98
LXXIX. Cînd strig cuvînt, în tine se deschid	99

CRUCEA

LXXX. Prinuntrul minții cerurile-Ți sui	103
LXXXI. În tot ce e, în tot ce sunt, s-a pus.....	104
LXXXII. Deschide-mă voind voință întru	105
LXXXIII. De dincolo de lumi, pe rupere	106
LXXXIV. Din creștet, nu, din nori, nu, din abis	107

SFÎNTUL PAVEL

LXXXV. Adună-Ți înălțimile de sus	111
---	-----

SLAVOSLAVIE

LXXXVI. Materia aceasta-odată-a fost	115
LXXXVII. Doamne, acum văd cu deschiderea.....	116
LXXXVIII. Suntem din rai, făcuți să împlinim.....	117
LXXXIX. Tot ce vreodată a avut ființă.....	118
XC. Nu eu sunt fericit, ci fericirea.....	119
XCI. Mă rog singur în rugă,-ntr-un afund	120
XCII. O, vizibilitate-a ceea ce	121
XCIII. Nainte chiar de-a fi noi înșine.....	122
XCIV. Tot mai departe-n ceruri, dincolo	123
XCV. Cu mintea-mprejmuită de tăcere.....	124
XCVI. Îmi văd vederea mea în ce-i văzut	125
XCVII. Numai izbînda este căutare	126
XCVIII. Trup sunt făcut primitor de Cuvînt	127

XCIX. Vibrează-n noi a lumii-ntregi pulsări	128
C. Dacă Tu, stînd slavei, Te-ai atins.....	129
CI. Deschide-Te în mine și-n vuire	130
CII. Cum Își aprinde-ntreaga adîncime	131
CIII. Din Tine,-n Tine și prin Tine-s viu.....	132
CIV. Sîngele meu pe-arterele astrale	133
CV. Trupu-adormit, veghez cu inima	134
CVI. De-a pururi ai a fi, nici începînd	135
CVII. Bucurați-vă Domnului pulberea.....	136
CVIII. Respir cu cerul neajuns un nume	137
CIX. Profer puteri, nu sonuri, psalm se scrie	138
CX. Cum poate-atîta frumusețe pură	139
CXI. Nu doar că văd lumină, sunt lumină.....	140

RUGĂCIUNE

CXII. Unei smeriri în mine mă pogor	143
CXIII. Primit de durere, slăvit de amar.....	144
CXIV. Dacă mai sunt ceva, un chip pal încă	145
CXV. Doamne, tăcere-n sufletul meu pune.....	146
CXVI. Luminează-mă, Dumnezeule-al meu	147
CXVII. Vino, Viață-etern vecuitoare.....	148
CXVIII. O, slavă-n slavă și nemăsurată.....	149
CXIX. Fă-mă, suită de raze, o cale.....	150
CXX. Acum icoana sfîntului Tău Chip.....	151
CXXI. Mie-n lăuntric cer, din răsufare	152

I

Cum sufletu-adevăr e doar în duh
și trupu-adevărat numai în suflet,
dă-mi să beau, Doamne,-ntregul tău văzduh,
suflării Tale fă-mă-acum răsuflet!

Cum ne-ai scris viețile-n Pentateuh
și fiecă silabă e-n noi sunet,
în fulger scie tot ce-n vers Ți-aduc
și, ca să fiu viu, strigă-mi verbu-n tunet!

În inima Ta rupe-mă canal,
pe pulsul Tău să izbucnesc cuvânt
și-arterele în flăcări să-mi erup,

căci – act al minții, consubstanțial
realității înseși – cu-acest cânt
– verb – intru-n Verbul însuși. Mi-l fac trup!

II

M-a viscolit din cer o fulguranță
de aripi, și-un cuvânt de peste mii
de-abise s-a făcut în mine-actanță,
iar lancea lui de tunet mă lovi.

Și-n verbu-acest ce mi-e acum substanță
trăiesc nu viața oamenilor, ci
a tot ce e realul o mutanță
și-o zguduire-a lui din temelii.

Viez viața Ta; nu-i tot aprinsul
nețârmuririi-naltului de-ajuns
să-mi inima încapă. Duhu-mi ține

al tuturor suflărilor deschisul,
și izbucnești cu sfânt văzduhu-n mine,
să se-nsteleze-nuntrul meu Iisus.

III

În psalmu-acesta-s înțeles de vînt,
de șarpe și de frunză și de stea,
și stea, vînt, șarpe sunt l-înțelegînd,
cum își cunoaște pulsul inima.

Căci toate-s plăsmuite din cuvînt
și, de nu știi, sunt înțelegerea
care se face-n mine semn și gînd
și rugă – lumea încăpînd-o-n ea.

Și, dincolo de spațiu și măsură,
hristic vorbită-a lumilor ființă,
viază-n toate-același adevăr,

și-n cîntu-acesta, spirit și făptură,
îmi regăsesc mirifica putință
să mă unesc cu chipul meu din cer.

V

Tu mă vorbești în Tine adevăr
și eu, în înțeles, rostesc cuvânt
cu suflu-acelei, Doamne,-ncredințări
de dinainte de-a purcede gând.

Și îmi răsari în inimă-nscărări
de ceruri, în chip crucii, se-atingînd
de numele Tău însuși cu-nălțări
într-o sfinție-a tot ce este sfînt.

Comuniune energetică totală!
Îți recunoști în mine puls cu puls
și psalm cu psalm structura lumilor,

și-n bucuria mea-Ți trăiești reală
fapta Genezei și-mi ești mie-impuls
verb să devin existențiator!

VI

Trăiesc în Cel Ce-Și este viață Sie,
în El mă mișc, respir, rostesc ființă
și, logosificare-n bucurie,
m-aprind cu El de-aceeași cunoștință,

strigându-I, cu tot ceru-nuntru mie,
numele singur într-o juruință
a tot ce sfânt asumă-se-n sfinție
și se însumă ca atotputință.

Vorbind, primesc putere. Pe văzduh
se scrie-n fulger verbul ce mă duce,
lumină-aprinsă, în lumina Feții,

cînd, lumii, psalmul viu se face-n duh
text și textură,-ncrucisare, cruce –
și intru-n viață, în viața vieții!

VII

Tot ce mai sunt vorbește-acum din Tine
sau Tu-mi vorbești vădit din inima
aceasta ne-ncăpută ce Te ține,
Tu bucurie, bucuria sa.

Și ce-i rostit – foc flăcării devine
care irigă, imn, cunoașterea,
și viul vieții-adeverit e, Crine!
Cuvînt vreau să urzesc cu plasma mea

și, nu aflînd – făcîndu-mă-adevăr,
nu zbor, ci largu-a tot ce-i înălțime,
nu foc, ci o eternă cincizecime,

însumi – cheie de boltă – să irup
puterea care fulgerele-n cer
zvîcniri de nervi le face-acestui trup!

Nicolae Ionei

VIII

Sub sonurile pămînteştii-evlavii
şi ale omeniştei consfinţiri
a facerii luminii,-etern al slavei
sunetul sună-al primei plăsmuirii,

textul divin care-i textura navei
creaţiei şi-a-naltei noastre firi
şi-n care, Verb viu!, trup rostit lua-vei,
sumă şi sens al cosmicei vădiri.

O, logosificare-a existenţei!
Cine cuvînt încape ţine viaţa,
vestind ca dar al sfintei plinătăţi

deschiderea canalelor prezenţei
şi,-nuntrul nostru, dezvelită Faţa
întregii-n noi iubiri şi frumuseţi.

